

MIJNE HOORDERS!

Zoo ik bij het aanvaarden mijner bediening in uw midden minder gul ben met de uitingen van mijn gevoel, min gereed om u en mijzelven een schijn van innigheid op te dringen, die vooralsnog gekunsteld en daarom onwaar zou zijn, misbillijkt dan, bid ik u, mijn streven niet, om ook bij de taak die ik thans vervullen ga, valsche overspanning voor eenvoud en natuurlijkheid te doen wijken. Vieren we het gevoel den teugel, zoo licht sleept het ons dan mede naar eene voorstelling der werkelijkheid, die met die werkelijkheid zelve strijdt, en slechts een valsehe smaak kan dan nog lof hebben voor een woord, dat al schittert het door tal van schoonheden, toch het hoofdkenmerk van het waarachtig schoone, dat der waarheid mist.

Niet alsof ik daarom terughoudend moest zijn en angstvallig mijn gevoel zou moeten onderdrukken. Neen, geheel te zwijgen zou mij zelfs moeilijk vallen en gaarne kom ik er voor uit, dat zoodra uw roeping tot mij kwam, het denkbeeld mij machtig streelde, om voortaan in een der brandpunten van hooger geestesleven te verkeereren, en in ruimer werkkring op breeder schaal die waarachtige levenssympathie te vinden, die mijn toenmalige gemeente slechts in beperkte mate bieden kon. Ja, waarom het verzwegen, dat ik, zoekende naar die hoogere uiting van het leven, die de parel van het Christendom door de